

naše ŽELVA

OBČASNÍK

Ročník 3 Číslo: 2 / 2010

Vydává Soukromá SOŠ a SOU
BEAN s.r.o. jako výsledek mimo-
školní aktivity svých žáků a žákyň.
Přspěvky zasílejte:
e-mail: info[zavináč] bean.cz

Strípky z Dachsteinu

Je po lyžařské sezóně, vlastně se už chystáme na další... Proto se podívejme do ráje lyžařů – Schladmingu u rakouského ledovce Dachstein. Každý lyžující Čech ví, o co jde. Letos tam byli i naši – minivýprava z Beanu.

Sněhové podmínky na sjezdovkách byly velmi dobré i proto, že byly v případě nutnosti uměle zasněžovány. Po celou dobu pobytu bylo krásné slunečné počasí. Co víc si mohl p. Dohnálek a jeho svěřenci přát...

„Mimo sportovního využití jsme navštívili i město Schladming, kde jsme měli možnost seznámit se s historií a současností města a prohlédnout si jeho zajímavou architekturu. Mimo jiné i olympijský areál,“ řekli po příjezdu, a tak se zdá,

že zájezd splnil to, co se od něj očekávalo.

Celé středisko, které má několikanásobný rozsah lyžování než v našich horách, je propojeno sjezdovkami, lanovkami a skibussy, které zdarma přepravují vyznavače zimních sportů. Je tady více než 160 km dobře upravených sjezdovek od 800 až do více než 2000 m nad mořem...

PaKo

ŽIVOT PO MATURITĚ

(slohové práce studentů)

Kdo já jsem ?

Ptám se sám sebe každý den, když se vždy po probuzení ráno podívám do zrcadla. Vidím jen svůj obličej, jak se na něm třpytí kapky vody, které jsou zbytkem mého každodenního ranního rituálu, bez kterého bych nemohl udělat z domu ani krok.

Hlavou se mi honí snad tisíc otázek, takže ani nemám už

Partner školy:

SKUPINA ČEZ

.....
prostor na přemýšlení o tom, co si dnes dám k snídani. Naštěstí mě na chvíli odreagoval telefonát mé sestry... Už zase, zase se rozešla s jed-
(čtete na str. 2.)

Kolik z nás jako dítě chtělo být pilotem F1 ?

Každý mluví o tom, že až po maturitě začíná ten pravý život, ale najdou se i tací, kteří mluví o tom, jak pravý život začíná už na střední škole. Každopádně ten život po maturitě už bychom měli brát jako ten „dospělý“.

Všichni si po té „zkoušce dospělosti“ začínáme budovat své vlastní životy. Někteří z nás jdou studovat dál na vysoké školy, někteří si začnou hledat práci a jsou mezi námi i tací, kteří jdou rovnou na mateřskou dovolenou. Někteří z nás si splní své sny, ať už jsou to sny dětské nebo jsme si je vytvořili až na střední škole. A jsou tu také lidé, kteří jdou na vysokou školu, aniž by věděli, co od života očekávají.

Kolik z nás v dětských letech chtělo být pilotem F1 nebo doktorem, zvěrolékařem, zpěvačkou a mnohým dalším. A kolik z nás chtělo mít rodinu s tím klukem vedle ze třídy?! Myslím si, že většině se ty sny rozplynou, než aby se splnily, ale jsou tu i jedinci, co si to splní, a ostatním nezbu-
(čtete na str. 2.)

Kolik z nás...

(pokračování ze str.1)

tiše závidět. Já osobně taky jeden mám a je spíše reálný než nereálný, ale něco pro jeho splnění můžu udělat až po maturitě.

Život po maturitě je velmi nevyzpytatelný, ale jaký si ho budeme budovat, takový bude. Někdo si zkrátka sen splní a někdo přijde na to, že život může přinést mnoho jiných a lepších příležitostí.

Tereza Dušková

Kdo já jsem ?

(pokračování ze str.1)

ním chlápkem a pláče mi do telefonu, že hloupější husy, než je ona, snad není. Moje sestra nemá růžové brýle, ani nemá IQ tykve, ale je to člověk velmi citlivý, do kterého byste nikdy neřekli, že ta ruka, co jsem měl před dvěma lety zlomenou, je díky té roztomilé něžné osůbce.

Ano, je to tak. Hodná je do doby, než se opravdu rozčílí, a to jsem vám zapomněl říct, že mi teď právě oznámila, že tomu jejímu (teď vlastně ex) vytrhala vlasy na temeni hlavy a prokousla ruku. Znáám svou sestru jako vlastní boty...

Jdu se mrknout, kdo mi to zvoní u dveří. V malém kukátku vidím za dveřmi usmívající paní Koukrovou. Tak tahle paní mi vždycky zvedne náladu... Má dvě kočky, je dvakrát vdovou, ale je to „vysmátá kopa“, plná energie i ve svých šedesáti letech.

„Pane Vašku, mohl byste pro mě něco udělat? Já nevím, na koho jiného se mám obrátit

než na vás,“ odpověděla s roztomilým úsměvem na rtech a já nemohl odmítnout...

Jsou dvě odpoledne, já jsem v bytě paní Koukrové, zastřihávám jí závěsy, za chvíli jí půjdu opravit pračku a pak se vrhnu doma na vaření večeře. V hlavě se mi zase protíná spousta otázek. „Vy mě znáte nejlíp,“ řekla...

A znám sám sebe? Nevím, co chci, nevím, jaký jsem... Mám pocit, že mám s každým jen jakousi společenskou masku, která ze mě dělá úplně jiného člověka, než jsem... Ach, ale kdo já vlastně jsem? Jsem pětadvacetiletý muž bez jakýchkoli ambicí se zmatkem v hlavě a absolutní nevědomostí o své osobě.

Tak, závěsy dodělány, pračka pere a já půjdu.

„A co máte dneska v plánu pane Vašku?“ zeptala se mě paní Koukrová.

„Jdu domů, dneska nebudu nic dělat, jen si uvařím a opravím něco kamarádovi v počítači.“

„Vy umíte všechno, pane Vašku, spravíte celou domácnost a ještě uvaříte,“ řekla s úsměvem paní Koukrová. Zastavil jsem se mezi dveřmi, oplatil jí úsměv a odpověděl: „Znáám cokoli, jen ne sebe.“

Barbara Skuhrovská

Jeden den ze života Velké sestry...

Bylo ráno po sedmé a **Velká sestra** se právě probudila. Ačkoli byla neděle, s věčnou pravidelností **vstávala vždy časně**. Nacvičenými pohyby se umyla a vlasy stáhla do pevného drdolu. Namísto tuhé nemocniční uniformy si oblékla neméně tuhou halenu

a sukni. Začala snídat. **Jako každý den** vajíčka a káva. Ani nepřemýšlela nad tím, co udělá – celý život jí nadále probíhal se zažitou všedností. Po snídani umyje nádobí, **zalije jedinou květinu**, která opuštěná stála na stolku, a půjde ven.

Nejprve kolem kostela, kde s perfektním úsměvem kývne na faráře, zamíří do rozbořeného domku, kde přebývala zdejší charita na podporu sirotků, a **předá jim košík oblečení a také několik mincí**.

Se stejným úsměvem se vrátí domů a začne uvažovat, jak naložit s pacienty... Pokaždé na něco přijde. Až do tří hodin sedí u telefonu a rozmlouvá s matkami pacientů, **které ukolébá pocitem**, že o jejich děti nemůže být lépe postaráno.

Jistým krokem poté vstane a klekne si ke svým záhonům. **Každý list** její zahrady je **perfektní**. Soused na verandě ji uctivě pozdraví. Jediná změna nastane, pokud je počasí tak deštivé, že by sestra nemohla vyjít ven. Zamračeně pak posedávala před vyleštěným oknem a propalovala kapky pohledem.

V šest hodin si dá večeři, pak rozčeše vlasy a schová pod noční čepec, hodinu si v křesle čte.

V devět si pokaždé šla lehnout, šla tím vstříc dalšímu novému a perfektnímu dni. Velké sestře se nikdy nic nezdálo. Nebylo o čem. **Vše kolem sebe ovládala až příliš dobře** na to, aby o něčem snila. Velká sestra...

Charlota Santini